

Чому, бажаючи зробити краще, в результаті виходить, як завжди...?

Цей феномен переслідує людину в усіх справах, і він потребує вирішення, а тому постараюся представити деякі висновки з тих, які розкривають суть цього питання, і що дозволило мені в подальшому підійти до вирішення по деяким глобальним проблемам.

Як часто, здійснюючи ту чи іншу дію на повному автоматизмі, пізніше усвідомлюємо, що тебе щось врятувало від неприємностей, які за логікою були неминучі. В основі проблем мають місце неусвідомлені дії. Часом розпеченим залізом не випалиш стандарти.

За вченням на перше місце людина ставить слово, хоча живе мовою образів. Нашу мову заповнили терміни, за якими немає образів, немає визначень, іноземні слова, які не мають кореневого сенсу. Часто-густо терміни з розмитими образами, типу «масло масляне». І у всьому є науковий логічний підхід.

А що в підсумку? Кажеш одне, а отримуєш інше. Бачиш один образ, а вимовляєш про інше. Робиш як краще, а отримуєш, як завжди Використовувана термінологія потребує значної ревізії на відповідність образів.

Замість заїждженого питання «що потрібно робити» на горизонті виникає новий - «як зробити бажане?». Цьому ще ніхто не вчив, тут навіть немає фундаментальних положень, від яких потрібно відштовхуватися.

Людиною завжди рухало бажання отримати швидкий результат. Він бажає відразу і все. Як часто не вистачає ні часу, ні терпіння відстежувати процес. Коли отримуєш очікуваний результат, то вже не думаєш про суть процесу, що дав його. Але коли виникає проблема, і обов'язково через біль, то тут вже прокидаєшся. А процес пішов у минуле. Задуматися про його природі не дає біль, бо в цей час рухає бажання будь-якою ціною прибрати її.

Вже пізно пити боржомі, коли всі клітини печінки стали патологічними. Клініка, як ніхто інший довела, що коли намагаєшся прибрати проблему, вбиваючи ракову клітину, вимушено пошкоджуєш здорові клітини та вбиваєш організм. Проблеми суспільства аналогічно захворюванням розвиваються за схожим сценарієм. Намагаючись знайти рішення та побороти проблему, попри це діям і логіці, отримуємо зростання проблем у вигляді снігової кулі, який душить людину.

Якщо ми думаємо, що погано тільки у нас, то це помилка. Сьогодні всі живуть по одному орієнтиру - долара США. Немає іншої мети, як тільки наблизитися до його стану. У своєму бажанні не помічаємо, що за якихось двадцять років великий долар знизив свій стан як мінімум в 30 разів! Що буде якщо прагнути до худого долара? Те, що маємо.

Чому ми не замислюємося, що загальноприйняті стандарти щодо існуючих систем життєдіяльності просто зжили себе? Невже кимось рухало бажання зробити гірше для себе?

Глибокий аналіз діяльності товариства показує, що «суспільство живе за законом маятника». Всякий біг людини до предмету свого жадання дає уявне відчуття бажаного. А в подальшому настає неминуче розчарування, коли вже забуто, чому тікав або згадалося щось хороше там, звідки втік. Біг до доброго, а прибіг до Скільки разів за життя бігаємо туди, сюди?

І тут людина починає крутий розворот, і ... знову біжить туди, де була в минулому. «Уявність» для людини стала основною канвою, як в науці, так і в практиці. Як сказав Екклезіаст: «все суєта суєт ..., і добро, і зло». Так до чого ми біжимо ..., до добра ..., до зла, і де добро, а де зло?

Розвиток суспільства набув значного прискорення через курс на постійну досконалість, лідерство, невгамовну насолоду, постійне зростання, відсутність почуття міри. І за законом маятника ситуація призводить не до кращого, а до кризи і до подальшого краху. Скільки разів можна наступати на одні й ті ж граблі? Або це має відчувати кожне покоління? В основі всіх проблем однобокість дій.

Дія за законом маятника може привести до нормального результату виключно в годинниковому механізмі, де маятник встановлений на жорсткій опорі, що обмежує свободу його дій. У суспільстві таких жорстких умов не існує. Та й до того ж, маятник в різних точках протистояння один і той же (розбіжності і боротьба в апіорі неможливі), а в діяльності товариства на різних точках протистояння - різні люди. Людина сприймає власний стан і заперечує інше. Вічно буде він маятися в протилежності, поки не пізнає одна мова образів.

Для того щоб вершити, людина повинна навчитися цьому. У суспільстві забули про вчителів. Але як навчити виходу зі складної ситуації, коли сама наука та система навчання також знаходяться в стані кризи, коли природознавство втратило фізичну сутність, а наука відірвалася від практики назавжди? Термін криза вимагає повороту в іншому напрямку. Чому не повертаємо?

Стрімкий розвиток інформаційних технологій тільки на перший погляд дав позитивний результат. «А який результат видасть комп'ютер, якщо в нього закласти фундаментальні положення, які не тільки входять в протиріччя з реальністю, але і не мають рішень?» Як завжди ... Хіба людина не знає, що природа багатьох феноменів, якими ми повсякденно користуємося, залишається невідомою?

Розвиток інформаційних технологій і наростаюча боротьба всередині кожної групи, привели до того, що вся внутрішня суть вийшла в Інтернет. В Інтернеті з вуст фахівців відкрилася вся неспроможність науки. Недоречно робити вигляд, що суспільство не

знає того, що робиться всередині окремої сфери. Можна подумки побудувати на протилежному боці прірви з непізнаних і ледь проявлених цеглинок безліч варіантів конструкцій, перебуваючи на протилежному боці. Але в реальності неможливо побудувати жодну конструкцію, поки не побудуєш капітальний міст для переходу через прірву на сторону створення.

Є тільки один вибір: або довести спроможність поглядів, прибравши протиріччя, або знайти сміливість зізнатися в помилках і порочність старих поглядів. Проблема не в тому, що суспільству не потрібна наука, і воно ігнорує її, а проблема в тому, що наука не може дати рішень, залишаючись на старих позиціях, тим більше що проявилися несподіваними результатами. Якщо не розмотати клубок науки, щоб розв'язати вузли протиріч до найпершого, то рішення неможливо.

Ні в якому разі не закликаю до знищення старого, бо воно є невід'ємною складовою того нового, що ми шукаємо. Всьому як лівому, так і правому потрібно вчитися віддавати рівномірну данину.

Людина вже давно стала біологічним роботом, бо ній забороняється відходити від нав'язаних стандартів. Мало того, неї загнали в глухий кут. Нею рухає виключно закон виживання - «щоб бути першим, захищайся, навіть якщо ти не правий, а якщо залишився за бортом, то втрачаєш все».

Людина повинна поступати усвідомлено за власним бажанням. Вона має право або жити як раніше, або відмовитися від багато чого і встати на шлях творення, а не руйнування. Не вирішивши названих заходів, рух взагалі неможливий ні в одній сфері, бо результат буде як завжди. Людина отримує як завжди тільки тому, що і робить все як завжди, і так як його вчили.

На вчених сьогодні лягає складне завдання - знайти рішення там, де його ніколи не шукали і не вчили як це робити. Учений не може знати все про кожну об'єктивність, але він зобов'язаний знати основні фундаментальні закони природознавства, які дозволять йому знайти рішення будь-якого специфічного завдання.

Хотілося б сказати про першочергові заходи для виходу з кризи, крім сказаного. Так, по економіці наука ще має попрацювати над наступними завданнями:

1. Відновлення еквівалента обміну товарів споживання.
2. Заборона відокремленого фінансового ринку.
3. Переорієнтування на цілі, властиві природі економіки.
4. Відновлення державного регулювання і управління економікою.

Непорушна умова діяльності суспільства - «Замість постійного вдосконалення, поліпшення, розвитку, зростання та тому подібного, необхідно увести закон достатності створеного».

Петро САВЧЕНКО